

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Levnet og Meeninger (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 138. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297112992/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

at lade denne Dreng gjøre til Karl, til Borger og til hendes Mand, som da af skyldig Taknemmelighed ligesaa pludselig gjorde ham til Grand-Papa – Hendes Skjæbne var siden meget uheldig, og hun er desuden død, saa at jeg havde Aarsager nok, at tilgive hende den Fortrydelse, som hun den Tid forarsagede mig – dersom hun og ikke, endskjønt kun Hændelsevis, dog først havde tilveyebragt, mig den største, den meest himliske Lyksalighed, som jeg nogentid har nydt, og nogentid kan komme til at nyde herpaa Jorden – Og det er den anden Ting, som jeg har at sige – Jeg har før fortalt, at jeg efter den Tid, da hun paa saa forhaanende en Maade havde givet mig Kurven, fandt for got at anstille mig endnu arbejdigere imod hende, end før – Hun syntes at være ret vel tilfreds dermed, og hun toeg imod min Opvartning uden alle Omstændigheder –

En Formiddag, den uforglemmeligste, den meest velsignede i min LeveTid, bad hun mig bringe nogle Kniplinger til et af hendes Sydskende-Børn, som jeg hidintil ikke havde seet – Jeg fulgte hendes Anvisning, og spurgte efter den ældste Jomfrue H*** – Hun sad just til Bords med sine Forældre, og hun kom følgelig ud til mig i det Værelse, hvor man havde ladet mig gaae ind – Hun kom – o Himmel! – o salige Øyeblik, hvor gjerne vilde jeg kalde dig tilbage, og hefte min heele Sjæl fast til dig, og glemme alle mine Gjenvordigheder, al min Kummer for din Skyld – Hun kom – – – min Arendse – – Jeg har vover et Forsøg paa at skildre hende – Men om jeg og besad al Raphaëls eller og af Petrarchs Kunst – og jeg saa anvendte min heele LeveTid, paa at skildre hendes Billede, saaledes som det strax – pludselig – ved første lynende Øyeblik, indpræntede sig og efter saa mange Aar uforandret vedligeholder sig – i mit Hjerte; saa skulde jeg dog kun frembringe en mat, en meget ufuldkommen Copie deraf – Det var min Arendse, og hvem kan da see hende? – hvem kan føle hende som jeg? –

Elskov straalode i hendes Øyne, Elskov skjætsede paa hendes Læber, Elskov duftede af hendes svulmende Barm – Elsk, elsk, elsk raabte enhver af hendes Miner – Naturen, Himmelen og Jord forsvandt, og mit svulmende, smeltede Hjerte sank i et bundløst saligt Svælg af unævnelig Kjærlighed – O min Arendse! – Du var mig vist tiltænkt af den der dannede os begge – Hvi har da nu en anden dig? – Maa skee dette er formasteligt – Gud tilgive mig, om det saa er – men det er vist, vist martrende – Jeg vil glemme det – – om jeg kan – –